

پیام بهروز جاوید طهرانی بمناسبت سالگرد قیام دانشجویان در 18 تیر 1378

کار ناتمام

بهار سال 1378 را فکر نمی‌کنم کسی از خاطر برده باشد. حدود 2 سال از روی کار آمدن اصلاح طلبان می‌گذشت و تقریباً دیگر همه کسانی که به اصطلاح به اصلاح این سیستم امیدی داشتند فهمیده بودند که این سیستم اصلاح پذیر نیست. اگر کسی هم هنوز از اصلاحات دم می‌زد حتماً سری در آبشخور حکومت داشت.

در همان بهار بود که تراژدی دشنه آجین شدن فروهرها و پس از آن رو شدن جریان قتل‌های زنجیره‌ای توسط مسئولین وزارت اطلاعات، خون مردم از جمله دانشجویان را به جوش آورده بود. آن موقع تعطیلی روزنامه‌ای هم کافی بود تا تحصن دانشجویان را کلید بزنند. من بهترین روزهای زندگی خویش را در تیرماه سال 78 تجربه کردم. در آن تاریخ همه ما جوانان ایرانی عقده یک صد ساله دیکتاتوری را فریاد کردیم.

ما نشان دادیم دیکتاتوری در لباس مذهب را هم شناسایی کرده ایم و دیگر روحانیت نمی‌تواند بر سر سفره اربابی بنشیند و مرغ اربابی را بر ملت حرام کند.

ما در 18 تیر 1378 قدرت توده‌ها را به آخوندی که فکر می‌کرد با پلیسی شدن جامعه دیگر صدا از کسی در نمی‌آید نشان دادیم. رژیم به شیوه کثیفی متوسل شد. خامنه‌ای برای مظلوم‌نمایی در پشت تلویزیون گریه کرد و عوامل وی نیز مزدورانی استخدام کردند تا به اموال خصوصی و عمومی آسیب برسانند. خیلی از این مزدوران و اوباش را من در پی 9 سال در زندان دیده‌ام و از آنها دست‌خط گرفته‌ام. که به تحریک کدام بسیجی و حکومتی مورد اجتماع جوانان و دانشجویان شدند تا منظر آنان را در جامعه خراب کنند، با همه این احوال ما کاری را آغاز کردیم که اکنون نیمه تمام مانده است.

ما تمام نیرنگهای دشمن را دیدیم و شناختیم اکنون وقت آن است که با تمام قوا و هوشیاری کاری که 9 سال پیش آغاز نمودیم را به پایان برسانیم.

دانشجویان، جوانان و مردم ایران؛ نهمین سالگرد قیام دانشجویان را با حضور در مقابل کوی دانشگاه و با برافروختن شمع و قرار دادن گل‌های سرخ این روز را به روز اعتراض به سرکوب دانشجویان در ایران تبدیل کنید و به رژیم اجازه ندهید با ایجاد فضای رعب و وحشت مانع برگزاری مراسم گرامیداشت 18 تیر شود.

پایدار وطن همیشه،

بهروز جاوید طهرانی

تنها زندانی بازمانده از قیام دانشجویان در 18 تیر 1378

زندانی رجائی شهر کرج (گوهردشت) فرعی 5

12 تیر 1387